

Can Soler de Reixac

La Roca del Vallès

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Al quilòmetre 0 de la carretera de la Roca a Òrrius BV-5106, 08430
Alçada: 165 m

Coordenades:

Latitud: 41.57711
Longitud: 2.32797
UTM Est (X): 443977
UTM Nord (Y): 4603043

Classificació

Número de fitxa 08181-141
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Popular
Segle XVI-XVII
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: El revestiment de la façana principal està força degradat, deixant a la vista el parament de tàpia.
Protecció Legal i física
Observacions protecció: BCIL (PGOU 8-5-91)/AEA 50 m. (PEP 2011)
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 08180A01709000
Autoria de la fitxa Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa: dv., 18/02/2011 - 01:00

Descripció

Edifici aïllat de planta més o menys trapezoïdal, amb la coberta de teula de dos vessants i el carener paral·lel a la façana principal. Està distribuït en planta baixa i pis i s'organitza en tres crugies. La façana principal, orientada a ponent, presenta un portal d'arc de mig punt adovellat amb els brancals bastits amb carreus de pedra desbastats, actualment emblanquinat. Està descentrat i situat a la crugia de migdia. Les finestres, escasses i de dimensions reduïdes, estan emmarcades amb carreus de pedra granítica. Destaca la finestra situada damunt del portal, donat que presenta els cantells bisellats. La resta de façanes de la construcció presenten la mateixa tipologia d'obertures, tot i que als paraments de llevant i tramuntana són bastides amb maons en gran part. Adossat a l'extrem de tramuntana de la façana principal hi ha un cos auxiliar amb teulada d'un sol vessant, destinat a les tasques agrícoles. La façana de llevant presenta tres grans contraforts de reforç bastits en pedra, mentre que a la façana de migdia hi ha una terrassa descoberta al nivell del pis. La construcció està bastida amb murs de tàpia i un sòcol de paredat comú, amb un revestiment arrebossat, o bé amb els paraments totalment paredats, segons el moment cronològic de la construcció.

Observacions:

El conjunt es contempla amb diversos cossos auxiliars aïllats destinats a les tasques agrícoles. A la banda de tramuntana hi ha una petita bassa i un rec soterrat. La finca està delimitada per una tanca.

Història

Per una banda, aquest mas s'identifica amb el "Castro morino", un alou que a principis del segle XII va passar a formar part de la parròquia de sant Esteve de Vilanova de la Roca. L'any 1434, la parròquia fa un establiment perpetu a un pagès de la Roca, anomenat Soler de Reixach: "Establiment perpetu de un castell ab sas terras y honors... dit lo Castell de Maurins" (SALES, 1978: 29). A l'expressar els termes dóna indicacions prou clares de la situació de l'edifici, que es correspon amb el mas Soler actual. Posteriorment, en un document de l'any 1725, s'indiquen unes fites que concorden a la perfecció amb les anteriors, mentre que l'any 1729, al "Llibre de Lleua" de la parròquia de Sant Esteve de Vilanova de la Roca, s'hi anota "(...)lo establiment del Castell de Maurins que vuy poseheix la Comunitat de Sta. Maria del Mar de Barcelona y dit Castell de Maurins que vuy se anomena Casa Soler de la Roca (...) " (SALES, 1978: 30). Cal indicar que a partir de l'any 1684, el "Manso Soler de Reixach" havia passat a ser propietat de la comunitat de prev" de la parròquia de Santa Maria del Mar. Per altra banda, pel que fa al nom Soler, l'any 1333 ja està relacionat amb el terme de la Roca. Apareix Berenguer Soler, identificat com a senyor de can Soler. Una mica més tard, en una ressenya de l'any 1366, apareix don Dalmau de Soler, senyor de la casa Soler de Reixac de la parròquia de sant Sadurní de La Roca. Malgrat tot, l'any 1421 la propietat del mas passa a mans dels Torrellas, barons de La Roca, ja que Ramon de Torrellas és nomenat "hereu de Dalmau de Soler, donzell" (SALES, 1978: 31). Tot i això, el nom Soler es torna a documentar en els fogatges del anys 1497 i 1553. Pel que fa al nom Reixac, s'estableix al terme per un membre dels Reixac de Montcada. La toponímia actual encara anomena "Barri de Reixac" l'indret que ens ocupa, tot i que a partir de mitjans del segle XVII, amb l'establiment de la família Pont al barri, se'l coneix també pel dos topònims. En un debitori de l'any 1665 apareix un pagès de La Roca com a usufructuari de la propietat "Manso Soler (...) en el veïnat de Rexach dicto Parròquia de La Roca" (SALES, 1978: 32). Durant la desamortització de l'any 1836, el mas va passar novament a mans privades i anà canviant fins que l'any 1880 va ser adquirit, juntament amb el castell de la Roca, per Joaquim Alomar i Font. Posteriorment, quan el castell fou venut a Antoni Rivière, el "Manso Soler" continuà en poder dels Alomar.

Bibliografia

AGRO'90 S. L (n. d): Pla Especial del catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable susceptibles de reconstrucció o rehabilitació en t.m. de la Roca del Vallès. Ajuntament de la Roca del Vallès, La Roca del Vallès. FERRER I LLOBET, P. (2010): Rutes, llegendes i fets històrics de la Roca del Vallès. Ajuntament de La Roca, La Roca del Vallès. IGLÉSIES, J. (1981): El fogatge de 1553 (estudi i transcripció). Ed. Dalmau, Barcelona. IGLÉSIES, J. (1992): El fogatge de 1497 (estudi i transcripció). Ed. Dalmau, Barcelona. MASSAGUÉ I TORNÉ, J. M. [coord.] (2011): Pla especial i catàleg del patrimoni de La Roca del Vallès. Ajuntament de la Roca del Vallès, La Roca del Vallès. SALES I MASFERRER, J. (1978): Miscel·lània Roquenca (Històries de La Roca). Ajuntament de la Roca, La Roca del Vallès.

